

УДК 821.163.41.091

ОСОБЛИВОСТІ МЕТАТЕКСТУАЛЬНОСТІ РОМАНУ М.ПРОДАНОВИЧА “САД У ВЕНЕЦІЇ”

Наталія БІЛИК

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка
бульвар Тараса Шевченка, 14, Київ, 01601
Інститут філології
e-mail: nmbilyk@ukr.net*

На матеріалі роману сучасного сербського прозаїка Мілети Продановича “Сад у Венеції” у статті висвітлюється досвід метатекстуального моделювання семантики твору, притаманний сербській постмодерністській літературі. Йдеться про функціональність полемічної схеми і практику її втілення на матеріалі міжтекстових зв'язків із використанням, зокрема, “текстів” категорій діалектики.

Ключові слова: міжтекстові зв'язки, метатекстуальна конструкція, семантика.

З позиції постмодернізму – явища, концептуального не лише для літератури, а й для культури загалом – будь-який текст існує лише на основі міжтекстових відносин, осмислених у руслі необхідної попередньої умови для кожного тексту і декларованих у сенсі одного з ключових понять філософії постмодерну, що відображає феномен взаємодії тексту із семіотично організованим експліцитним культурним простором.

За спостереженнями Г.Сиваченко, у кращих зразках постмодерністської літератури поєднані різні техніки¹. Більшою або меншою мірою це проявилось у текстах Мілети Продановича – сучасного сербського художника, мистецтвознавця, письменника, лауреата міжнародних нагород у галузі літератури, який незмінно зацікавлює читачів своєрідністю своєї творчої манери.

Найбільша ж мистецька концентрація концепції постмодернізму надалі притаманна жанру роману, який Мілета Проданович вважає своїм творчим амплуа у сфері літератури² і в якому він не лише звертається до різних форм її художньої реалізації, а й успішно розвиває постмодерністську поетикальну модель – на цьому наголошує український славіст А.Татаренко у спостереженнях над розвитком сербського постмодернізму³.

Таким чином, особливу увагу дослідників привертає актуалізована в авторській поетиці метатекстуальність, за якою визнається особливий потенціал у загальній типології міжтекстових зв'язків.

У розмаїтті форм позиціонування національних версій постмодернізму в літературі не втрачає актуальності енциклопедично постульована, традиційна точка зору на

¹ Сиваченко Г.М. Парадокси словацького роману. Київ, 1993. С.12–15.

² Розмова з Мілеєю Продановичем // Украс: історія, культура, мистецтво. Українсько-сербський збірник. 2008. Вип. 1(3). С.76.

³ Татаренко А. Поетика форми в прозі постмодернізму (досвід сербської літератури). Львів, 2010. С.14.

цей основний напрям сучасної філософії, мистецтва і науки як на визначену У.Еко й декларовану adeptами його наукових позицій “спробу пояснення всього у світі собі і світу”, вищість “сенсу” і важливість логічної семантики⁴, для яких характерна інтенція до рефлексії.

Потужна практика метатекстуальної результативності в її смисловій багатогранності яскраво представлена, зокрема, у романі М.Продановича “Сад у Венеції” – її висвітлення визначає мету запропонованої аналітичної розвідки.

Ключовий “текст”, який охоплює результати семантичної актуалізації метатекстових маркерів та їх смислових атрибутів меншого масштабу, а також організує структурно-семантичну систему метатекстуальної полеміки твору М.Продановича, визначений концептом еміграції, яка, за спостереженнями Г.Сиваченко, вважається своєрідним топосом світової літератури. З огляду на здатність еміграційного “тексту” генерувати декілька значеннєвих доміант, компаративістична практика дослідниці відкриває важливу перспективу для увиразнення семантичного потенціалу метатекстуальності у загальному змістовому полі роману М.Продановича. Зокрема, у спостереженнях над проблемою еміграції в життєвому і творчому досвіді В.Винниченка Г.Сиваченко наголошує, що еміграція стає “поштовхом до переоцінки цінностей” і почасти, “руйнує звичний світ усталених вартостей емігранта, проте також будує нову візію”⁵.

Наведена думка створює важливу логіко-теоретичну інтенцію для увиразнення акцентів семантичної сфери роману “Сад у Венеції” – номінування двох важливих напрямів, смислове наповнення яких позначене висвітленням етико-особистісної спричиненості еміграції і, крім того, її гіпотетичного результату. Їх виокремлення набуває особливого методологічного значення, оскільки окреслені ними значеннєві площини містять полемічні тези з міжтекстовою природою, іншими словами – метатекстуальні індикатори роману.

Даному акценту в романі підпорядкована метатекстуальна, полемічна схема, реалізована в семантичних сферах образів головного героя і його подруги, яка, за перебігом сюжетних подій, стає емігранткою, що, по суті, виявляється одним із вирішальних міжтекстових сигналів. Фабульно-нарративна опозиція образу героя до неї, власне, й формує метатекстуальну полеміку з протиставленням метафоризованих героєм етичних орієнтирів конотативним акцентам втіленого героїнями еміграційного “тексту”. Зі свого боку, позиція головного героя позначає як комплексне, так і окреме заперечення різних атрибутів міжтекстового маркера.

З огляду на форму опонування, метатекстуальність у романі “Сад у Венеції” демонструє структурну й змістову своєрідність.

У модуляції семантичного мотиву еміграції важливу смислоутворювальну роль відіграє значеннєва композиція, актуалізована в романі ситуацією *відкритої, експліцитної полеміки*. Вона реалізується опозицією “текстів” образу головного героя до концепту еміграції, який природою свого надзвичайно змістовного суспільно-політичного аспекту демонструє семантичний потенціал у функції прототексту для ефективного міжтекстового смислового збагачення інших змістових аналогів, зокрема тих, які засвідчує окремий фрагмент метатекстуальної конструкції роману М.Продановича “Сад у Венеції”.

До еміграційного прототексту змістову перспективу його полемічного конструкта спрямовує семантично багатоаспектний метатекстуальний маркер “Саду у Венеції”.

⁴ Руднев В.П. Словарь культуры XX века. Москва, 1999. С.221–224.

⁵ Сиваченко Г.М. Емігрантська творчість Володимира Винниченка: імагологічні інтенції в ідеологізованому дискурсі // Літературна компаративістика. Вип.4: Імагологічний аспект сучасної компаративістики: стратегії та парадигми. Ч.1. Київ, 2011. С.158.

ції”: в поетикальному арсеналі роману таким вектором можна вважати образ подруги головного героя Марселіни, або Ліни, яка, за перебігом сюжетних подій, виїхала з країни і на момент випадкової зустрічі з героєм під час відрядження у Венецію має статус емігрантки, що виокремлює в її смисловому полі, передусім ракурс *результату еміграції*, очевидного метафоричного явлення її можливого фіналу.

В уточненні механізму взаємопосилення принципову методологічну роль відіграє спостереження А. Татаренко щодо семантизації форми, притаманної сербському постмодерному роману⁶. Її аналогії в іншому масштабі – комбінаторики компонентів внутрішньої форми твору – розкриваються у даному фрагменті полемічної схеми: йдеться про конфігурацію, визначену характером героїні, його конотацією і, відповідно, семантичною лінією в полемічній схемі.

Формально полеміка розгортається в суто наративному руслі – саме в ньому відбувається вербалізація її вихідного постулату. З ним пов'язане декларування примату традиційних етичних орієнтирів, що, зокрема, переконливо ілюструє одна з ключових ситуацій – звернення головного героя, Бакі, до Ліни – жінки, яку він кохав у молоді роки. Після згасання їхніх стосунків, невдалих спроб героїні знайти себе в музичній творчості вона емігрувала за кордон і тривалий час перебувала в просторі іншої світоглядної системи. “Що ж сталося? – запитує Бакі у героїні. – З тобою, з нами, з твоєю здатністю розбиратися в речах... Куди зникла духовність?.. Твій текст – ...один обережний і “політкоректний” слалом між усім важливим, що визначає світ, ...наші життя. ...Обставини – це не виправдання для гнучкості... Ти скажеш, що все це навігація у світі, який не розуміє субтильної дотепності... Але хіба хтось може змусити тебе пристосовуватися?”⁷. Очевидна полемічність даної репліки демонструє важливу особливість, здатну відіграти знаково-іконічну роль для увиразнення її семантичного акцента: при її експліцитності, вербалізованості за формою, вона має *монопланову схему*, оскільки реалізована одним оповідачем. У фрагменті представлені тексти фраз Ліни – опонента в дискусії з героєм, між тим, у наративному форматі вони реалізовані поза її участю – переповідною технікою в оповідній лінії самого Бакі.

Загальну семантику монопланової схеми розвиває інший рівень розбудови даного фрагмента метатекстуальної конструкції, узгоджений із її своєрідною, частково наративною формою. Так, наратив головного героя містить уточнення, ніби вже в еміграції, яка співпадає з першою хвилиною військових дій на її батьківщині, Ліна намагається підтримувати спілкування з ним, продовжує так звану еміграційну “полеміку”. Вона надсилає йому запрошення на наукову конференцію за його фахом – формальну пропозицію виїхати з країни. У контексті об'єктивних (запізнення запрошення) і суб'єктивних причин (відмова героя від гасла “мета виправдовує засоби”) цей поведінково-симптоматичний момент метатекстуально *комбінується* з аналогічною за формою передбачуваною полемічною реакцією: герой залишається у скутому санкціями рідному Белграді.

На даному етапі смислової реконструкції метатекстуальної полеміки необхідно наголосити на її виразнішому орієнтуванні на механізм, а не лише на результат смислоутворення, позначений, у даному випадку, принциповою особливістю. Йдеться про задану в межах полеміки марковану поетикальну позбавленість “голосу” – власної окремої наративної перспективи одного з її учасників, в якій прочитується максима

⁶ Татаренко А. Поетика форми в прозі постмодернізму (досвід сербської літератури). С.263–392.

⁷ Проданович М. Сад у Венеції. Роман / Пер. із сербської // Всесвіт. 2009. №5–6. С.94–95.

сутнісного наповнення образу Ліни, організаційного з-поміж операторів полемічної модальності. Крім того, з'являються смислові підстави трактувати його винятково як "текст", від генетичної природи якого власне образ інтекстуально успадковує окремі функціональні обмеження – поряд із динамічною змістовністю й виражальністю, він має усталену форму, демонструє позбавленість варіативності, сформованої в змістовому полі героїні сюжетної лінії долі, яка виявляється константною в усіх позиціях поетикальних спроб не лише переграти, а й переосмислити її.

Саме у фокусі міжтекстових семантичних позицій такого типу уможливується метатекстуальне адаптування значеннєвої конфігурації усього сегмента *еміграційного прототексту*. А його провідне розуміння формує в романі сутнісний семантичний план, в якому аплікуванням відповідних семантично підпорядкованих йому прототекстових смислів ситуативних *модусів еміграції* накреслюється зазначений аспектиальний напрям полемічної схеми – власне, *предмет дискусії*, корельований з ідеєю роману "Сад у Венеції".

Увиразненню актуалізованого в романі сенсу цього міжтекстового комплексу сприяє виокремлення семантичної формули, до змісту якої входить ієрархічний механізм значеннєвих зв'язків і впливів, на яких вибудовується метатекстуальна система семантики образів Бакі та Ліни, збагачена перспективами їх прототекстових корелятивів.

У даному випадку основу механізму метатекстуального семіозису поліфонійної дискусії між головним героєм і Ліною формують численні індикатори з метатекстуальним потенціалом, конденсовані у площині міжтекстового маркера емігрантської домінанти образу героїні: його прямо або метафорично-опосередковано позначають концептуальні атрибути "тексту" еміграції. Їх очевидна міжтекстова маркованість передбачає неодмінне виділення семантики їхніх міжтекстових корелятивів у сформованому в культурологічній або, зокрема, суспільно-політичній сфері реального прототексту еміграції і в реверсному порядку інтегрування їх значення до семантики образу. Така позиційність симптоматичних смислових результатів активності понятійних атрибутів міжтекстового маркера роману – концепту еміграції – набуває посиленої виражальності і в результаті дає змогу збагатити еквівалентними значеннями еміграційного прототексту зміст предмету полеміки, або увиразнити її смислову сферу загалом.

На наступному логічному етапі в міжтекстовій реконструкції відповідних індикаторів, співвіднесених із атрибутами еміграції за полемічним критерієм, спостерігається їх окрема результативність. Вона інтегрується до метатекстуальної схеми у форматі образу Марселіни – семантично маркованого концептом еміграції – до тієї міри, яка дає підстави вважати поняття еміграції категорією смислової інтерпретації цього образу і кореспондує з гіпотетичним метафоричним уособленням Ліною еміграції та емігрантки.

Смислова конфігурація групи одних атрибутів позначеного концептом еміграції метатекстуального маркера образу Ліни типізована зауваженням щодо зміни нею прізвища Девеліч метафоричною парцеляцією на французький кшталт, частини якого утворили варіант "Де Велич"⁸, аналогізованим до прагнення "втєкти від власного прізвища"⁹. Варто підкреслити, що подібний тип мислення не був притаманним характеру героїні в доеміграційний сюжетний період його формування. Відтак, наведеному транс-

⁸ Проданович М. Сад у Венеції. Роман. С.55.

⁹ Там само. С.94.

формацію можна вважати, зокрема, безпосереднім декларуванням принципової схильності до *контрарної змінності* в образі героїні.

У семантичному фокусі даної метатекстуальної ситуації зміст еміграційного прототексту демонструє багатоаспектний ментально-інтелектуальний план. У даному випадку необхідному значеннєвому окресленню сприяють дослідження Г.Сиваченко, які дають можливість співвіднести його з проблемою меншовартості й *“кризою свідомості”*¹⁰. Характеристика цієї ситуації деталізується у В.Сротича. За його спостереженнями, пов’язані з емігруванням психічні зміни можуть бути хворобливими, невротичними і, врешті-решт, деструктивними¹¹ для особистості емігранта. Чимало ілюстрацій такого впливу можна знайти, зокрема, в мистецькій практиці Е.Гемінгвея, М.Црнянського, В.Набокова.

Інший комплекс атрибутів еміграційного міжтекстового маркера спрямовує смисловий вектор полеміки в поетикальному полі образу Ліни до визначення перманентних проявів модусу *страху*. Це відчуття лежить в основі однієї з професійних вершин Ліни – організованого нею мистецького перформансу, а також виявляється однією з основних тем кульмінаційної розмови з головним героєм, коли Ліна чує доленосні слова, здатні розмотати сувій справ і днів до миті першої фатальної помилки¹².

У масштабах смислового цілого окресленого метатекстуального фрагмента увиразнені змістом прототекстових корелятивів поетикальні модуси еміграції, очевидно, ізофункціональні у смислового збагаченні міжтекстового маркера роману, досягають свого смислового апогею за умови поєднання за відомим своєю універсальною ефективністю *діалектичним принципом причинно-наслідкового зв’язку*. Його актуальність постулюється й на рівні поетики роману – періодичним звучанням питання *“Чому?”*, зокрема в діалозі Бакі з Ліною після її еміграції¹³, себто з *емігранткою* Ліною, що, за визначенням, передбачає принципове виокремлення причини. Полівалентність компонентів даної процедури модифікує характер смислового поєднання за принципом суміщення. Натомість, у такому суміщенні семантики модусів еміграції, на відміну від виявлення причини, логічно вмотивовується діалектичне виокремлення її субверсії – варіанта, *взаємної спричиненості*. В її логічному порядку, в результаті смислового реверсу, відкривається перспектива прочитання *страху як першопричини*, своєрідної *мотивації* поміж параметрів міжтекстового маркера еміграції і кожного з його опорних модусів.

Таким чином, у площині всього полемічного метатекстуального фрагмента рефлексії діалектичного процесу виступають медіальними та фінальними результатами змістової активності концепту еміграції. Його логічна етапність ідентична смисловій ієрархії у структурі полемічних ліній Бакі – Ліни. Кожна зі своєї позиції, обидві сходяться в спільному семантичному фокусі – в конотаті загального смислового результату в семантичній сфері маркера еміграції, який має подвійне увиразнення: опосередковане – прирошенням сенсу через міжтекстову кореляцію з різними атрибутами, серед яких різні відтінки переживань героїв до й після від’їзду, та безпосереднє – з денотатом міжтекстового маркера еміграції.

¹⁰ Сиваченко Г.М. Емігрантська творчість Володимира Винниченка: імагологічні інтенції в ідеологізованому дискурсі. С.167.

¹¹ Јеротић В. Вера и нација. Београд ; Земун, 2007. С.73.

¹² Проданович М. Сад у Венеції. Роман. С.93–96.

¹³ Там само. С.95.

У даному випадку діалектика не лише регулює механізм окресленого смислового зв'язку, а й становить організаційне правило функціонування всіх формально-змістових формул, які виражають цей зв'язок у системі даного метатекстуального фрагмента.

Крім того, розглянутим суміщенням накреслюються полівалентні смислові орієнтири, що спрямовують семантичну реконструкцію фрагмента, в результаті якої в наступній функціональній активності наповнюють лінії семантичних перспектив, що вказують виміри окресленого сенсу.

Відповідно, в системній організації смислового плану полеміки проявляється програмна ознака маркера, в результаті чого метатекстуальна перспектива розкриває *еміграцію* як складний емоційно-поведінковий комплекс, спричинений і керований страхом. Його потенціал демонструє ефективність в увиразненні конотативних габаритів на рівні значенневих компонентів фрагмента і в його смисловому обсязі загалом.

На рівні *компонентності* даного фрагмента полемічної схеми прирощення генерованого міжтекстового формулою змісту дає змогу увиразнити семантику низки атрибутів міжтекстового маркера з різною значенневою функціональністю й результативністю у смисловому вимірі неприйняття, заданого природою метатекстуальної конструкції.

Міжтекстова активність увиразнює також *описовий семантичний план* опонента головного героя, що безпосередньо кореспондує з діалектичною смисловою віссю полеміки.

Важливого смислового увиразнення набуває один із основних поетикальних атрибутів метатекстуального маркера, функцію якого виконує образ Ліни. Зміст її від'їзду, а точніше – повернення, несподіваного, раптового, коли вона залишила затишний дім, друзів, навчання в університеті, розпочату артистичну кар'єру задля наукової роботи під керівництвом ученого зі світовим ім'ям, диплома Бостонського університету і глянцево-ню-йоркських мистецтвознавчих видань – сконцентрованої на сумнівах героїні, її враженні, ніби вона залишиться невизнаною у “замалому”¹⁴ для неї Белграді. У даному семантичному епізоді семантична актуалізація прототексту еміграції увиразнює прочитання страху героїні перед можливістю нереалізованості її здібностей, її особистим публічним неуспіхом.

Секундарний смисловий ефект актуалізації прототексту відкриває в емоційному стані героїні аналогію кризовому, що в загальному посиленні екстрапольованого міжтекстовою схемою акцента спричиненості виїзду з рідної країни переорієнтовує внутрішню ієрархію її діалектичної вісі, у семантиці якої криза свідомості може виявитися не лише наслідком, а й причиною еміграції.

Принципового значенневого увиразнення в семантичній міжтекстовій активності атрибутів концепту еміграції набуває ключовий компонент метатекстуального індикатора – образу Ліни, яка на певному рубежі сюжетного минулого не повернулася з нетривалих гастролей і, за фабульними орієнтирами, в усі інші хронологічні періоди художнього часу, що охопили трагедію війни, економічного ембарго і фінансової кризи на її рідній землі як семантично, так і формально, була інтегрована до змістової сфери топосу еміграції, що посилює переконливість змісту її поетикальних рефлексів. Йдеться про важливе уточнення у фабульному “тексті” еміграції героїні, симптоматично пов'язане з її характеротворенням: “Марселіна завжди сприймала дійсність лише до тієї міри, яка її влаштувала. <...> її глибоко турбували жахливі *картини* (курсив наш. – Н.Б.) західнобалканських війн, трансльовані по всіх глобальних телевізійних каналах. Але я не думаю, що вона взагалі замислювалася над тим, які наслідки всі ті події мають у повсякденному житті людей, що залишились у чорній ді-

¹⁴ Проданович М. Сад у Венеції. Роман. С.55–56.

рі”¹⁵. Варто наголосити на смисловій ефективності прототексту еміграції у посиленні семантичного звучання в характері героїні мотивованої кризовими переживаннями емоційної слабкості, сприятливої для асимілювання героїнею, передусім, психологічних тенденцій відстороненості, байдужості, “фатальної поверховості”¹⁶, притаманних нерідному для неї суспільству. Проти даного атрибута метатекстуального індикатора також орієнтована полемічна інтонація фрагмента.

За важливою аналогією, в семантичному діапазоні метатекстуального маркера прототекст еміграції актуалізує зміст однієї з ознак суспільства-реципієнта, втілений у саркастичному спостереженні за його ідеологією, де етичні виміри опановуються з позицій пошуку меж гуманізму¹⁷, що, за рішенням письменника, робить згаданий світ “немилосердним”¹⁸. Приклад такого впливу еміграційного сюжету на свідомість емігрантів, власне, й можна спостерігати у змістовій актуалізації прототексту.

У наведеній тезі оперативна функціональність понять гуманізму й милосердя значною мірою сприяє конкретизації обрисів канону етики у загальній понятійно-поетикальній системі змістових результатів метатекстуальності, зокрема у смисловій площині кожного з опонентів дискусії.

Актуалізований прототекстом еміграції змістовий потенціал гіпотетичної деструктивної емоційної кризи посилює семантичний ефект завершального значеннєвого штриха в окресленні метатекстуального маркера роману, почасти відображеного у фабульному плані символічною загибеллю героїні у молодому віці.

У вимірі всього фрагмента полемічної схеми прирощення генерованого міжтекстовою формулою змісту увиразнює сумарний смисловий результат реконструкції кількох поетикальних акцентів метатекстуального маркера, які формують предмет дискусії, а отже, діапазон концептуального постулату семантики цього фрагмента метатекстуальної конструкції. Зокрема, формальні параметри дискусії, задані фабульною полемічною позицією головного героя, декларують семантику неприйняття зазначених атрибутів концепту еміграції у форматі “тексту” образу героїні-емігрантки і в комплексі зі змістовими відповідниками у прототексті еміграції. В увиразнених міжтекстовими зв'язками, заданих автором конотативних контурах, власне, й спрацьовують ті модальні оператори, за якими семантичний механізм – у даному випадку незгоди і неприйняття – остаточно komponує критерії метатекстуальності роману “Сад у Венеції”.

Наведена теза зумовлює логічну потребу повернутися до морфології полеміки, в якій простежується компонент, що може посилити семантику метатекстуального фрагмента. Цей смисловий ефект оформлює відкрита будова даної полеміки: остання дискусійна репліка головного героя залишається без відповіді його опонента – Ліни. Семантизацію реалізує гіпотетична, за визначенням, можливість потрактовувати даний етап полеміки з літературознавчих позицій як риторичний, що, за канонам стилістичних фігур, у створеному відсутністю опозиційного аргумента дизбалансі стверджує правомірність думки, постульованої у фінальній позиції, й акцентує смислове підтвердження її виправданості й переваги.

Отже, поетикальна практика М.Продановича демонструє принципову смислову продуктивність метатекстуального типу міжтекстових зв'язків, зокрема його форми експліцитної полеміки. Реалізоване у метатекстуальній схемі, висвітлене у перспективі діалектичного принципу причинно-наслідкового зв'язку значеннєве наповнення

¹⁵ Проданович М. Сад у Венеції. Роман. С.57.

¹⁶ Там само. С.96.

¹⁷ Там само. С.63–64.

¹⁸ Там само. С.71.

структурно-семантичних атрибутів відповідних міжтекстових маркерів роману дає змогу окреслити в їх змісті й у полі предмета полеміки специфічну трансформацію семантичної траєкторії одного з ключових етапів людської екзистенції – концепту страху, представленого через увиразнену з суспільного прототексту категорію еміграції. Їх стійку конотацію в романі визначає метатекстуально деклароване неприйняття у сфері екзистенційного осягнення буття, постульованої в загальній семантиці роману М.Продановича “Сад у Венеції”.

THE BEADIEST OF METATEXTUALITY IN THE NOVEL M.PRODANOVICH “THE GARDEN IN VENICE”

Natalija BILYK

*Taras Shevchenko National Univer sity of Kyiv
14, Taras Shevchenko Boulevard, Kyiv, 01601
The Institute of Philology
e-mail: nmbilyk@ukr.net*

Based on the novel “The Garden in Venice” by modern Serbian writer Mileta Prodanovich, the article presents the experience intertextuality modeling semantics works, formed in Serbian postmodern literature. We are talking about the functionality of the circuit and polemical practice to display it on the material of intertextual relations, together with, in particular, the “texts” categories of dialectics.

Key words: intertextual connections, intertextuality construction, semantic.

ОСОБЕННОСТИ МЕТАТЕКСТУАЛЬНОСТИ РОМАНА М.ПРОДАНОВИЧА “САД В ВЕНЕЦИИ”

Наталія БИЛЫК

*Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко
Бульвар Тараса Шевченко, 14, Киев, 01601
Институт филологии
e-mail: nmbilyk@ukr.net*

На материале романа современного сербского прозаика Милеты Продановича “Сад в Венеции” в статье освещается опыт метатекстуального моделирования семантики произведения, свойственный сербской постмодернистской литературе. Речь идет о функциональности полемической схемы и практике ее отображения на материале межтекстовых связей при участии, в частности, “текстов” категорий диалектики.

Ключевые слова: межтекстовые связи, метатекстуальная конструкция, семантика.

Стаття надійшла до редколегії 17.07.13.
Прийнята до друку 07.08.13.